

Arrest

nr. 231 899 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 september 2018.

1.2. Op 30 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de stad Jalalabad, Rege Shamat Khan, ook Kolalastraat genoemd. Je bent zeventien jaar en dus minderjarig. Je bent Pashtoen langs vaderszijde. De familie van je vader is afkomstig van Khogyani, Sherzad, dorp Sanzarlai. Je moeder is Dari-sprekend, afkomstig van Jalalabad. In België verblijft je broer I. B. die in 2012 in België het statuut van subsidiair beschermde werd toegekend op basis van de toenmalige beoordeling van het CGVS van de veiligheidssituatie in Jalalabad (O.V. 6.823.607, CG 11/16775).

Je verklaart dat je samen met je vader Afghanistan hebt verlaten, nadat je vader bedreigingen had gekregen van een Talib, genaamd H.. Deze persoon bedreigde je vader omwille van zijn werk. Je vader is medisch opgeleid en werkte jaren geleden (van 2007-2010) in de provincie Faryab. Omwille van bedreigingen door de Taliban is hij daar gevlucht en kwam hij terug naar jullie huis in Jalalabad. Hij opende er een apotheek. Je vader verkocht er medicijnen, maar bij arme personen die het zich niet konden veroorloven naar een kliniek te gaan, diende hij ook injecties toe. Dit gebeurde in een achterkamer, gescheiden door een gordijn van de winkel. Op een dag kreeg je vader een telefoon van H.. Hij verweet je vader dat hij in de farmacie onwettige contacten had met vrouwen. H. zei je vader dat hij al eerder werd gewaarschuwd, dat ze hem hadden opgespoord, dat hij moest aantonen dat hij die dingen niet meer deed, dat hij met hen moest samenwerken, of zijn zoon S. (jij) moest sturen of 10.000 dollar moest betalen. Je moeder panikeerde toen ze de naam H. hoorde. Je vader sloot de apotheek. De volgende dag kwam je vader te weten van een buur, dat twee mannen navraag kwamen doen. Je vader wist dat het de mannen van H. waren. Hij belde een taxichauffeur om je moeder, zussen en broers naar het huis van je grootmoeder te brengen, waar ze verblijven bij je oom vaderszijde. Jij en je vader werden naar Checknauwri gebracht van waar de reis richting België begon. In Iran bleef je vader achter bij de smokkelaar en reisde je alleen verder via Turkije en Bulgarije, verder via de Balkanroute naar Oostenrijk waar op 17 augustus 2018 je vingerafdrukken werden genomen en er formeel een asielaanvraag was. Na tien dagen verliet je Oostenrijk en kwam je via Duitsland in België terecht. Op 11 september 2018 werd je door de politie naar de Dienst Vreemdelingenzaken gebracht. Je was door hen meegenomen vanuit het ziekenhuis waar je broer zich ten gevolge van een steekpartij in coma bevond. Op 12 september 2018 diende je een vraag om internationale bescherming in. Je verklaart verder dat na het vertrek van jou en je vader, je moeder in het huis van je grootmoeder werd belaagd door Taliban, die navraag kwamen doen naar jou en je vader. Je moeder werd met verwondingen naar het ziekenhuis van Jalalabad gebracht.

Bij terugkeer zeg je een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Je legt volgende documenten neer; je taskara (origineel) en een schoolattest; de taskara van je vader (kleurencopie) met gewettigde vertaling (origineel), 1 pagina van de taskara van je oom vaderszijde, een attest van opleiding van je vader (origineel), een attest/aanbevelingsbrief (origineel) van tewerkstelling van je vader in Faryab , alsook een werkbadge en diverse foto's; een attest (origineel) van de ouderlingen van Tutu Sinzai om te bevestigen dat je familie nu daar woont; een ziekenhuisattest (origineel) aangaande je moeder, die op 20/06/1397 (komt overeen met 11 september 2018) het ziekenhuis heeft verlaten, alsook foto's van je gewonde moeder, foto's van haar in het huis in Khogyani, diverse familiefoto's in het park in Jalalabad.

De genoemde originelen werden op 9 juli 2019 neergelegd op het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers niet aangetoond dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed, op grond van je identiteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Noch heb je aangetoond een reël risico te lopen op ernstige schade overeenkomstig Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Je hebt de door jou ingeroepen asielmotieven immers niet aannemelijk weten te maken.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat je van in het begin van jouw asielprocedure in België ongeloofwaardige verklaringen aflegde over je vader. Dit knelt des te meer omdat uit jouw verklaringen blijkt dat de oorzaak van jouw problemen ligt bij de activiteiten van je vader waar de Taliban aanstoot aan namen. Toen je bij de dienst Minteh (registratie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen) van de dienst Vreemdelingenzaken op 11 september 2018 gevraagd werd waar je vader zich bevond verklaarde je dat je vader al 7 jaar verdwenen was (zie administratief dossier). Het mocht dan ook verbazing wekken dat je op 14 maart 2019 tijdens het afnemen van je verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat je samen met je vader Afghanistan ontvlucht bent en dat je vader zich in Iran bevindt (Verklaring DVZ, vraag 15, Vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer je met deze vaststelling geconfronteerd werd antwoordde je gewoon dat je dat niet gezegd had. Deze door jou geboden uitleg kan dan ook niet weerhouden worden als een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas. Ook gaf je toen de politie je betrapte op illegaal verblijf in België een andere naam op, meerbepaald S. Sa. (zie administratief rapport Fedpol 10/9/2019), dus een andere dan diegene die je opgaf tijdens het indienen van je verzoek om internationale bescherming. Wat verder opvalt is dat je broer die in België het statuut van subsidiair beschermde toegekend kreeg verklaarde dat zijn broer S. (jij dus) deel uitmaakte van een tweeling terwijl u dit ontkent (CG broer, p.10, CG p.9-10). Dit zijn allemaal al vaststellingen die twijfels zaaien over de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Ook van een minderjarige kan verwacht worden dat die van in den beginne op een geloofwaardige manier zijn asielmotieven uiteenzet.

Uit de neergelegde documenten blijkt verder dat je vader een medische opleiding zou hebben genoten van 1365 tot 1368 (1986 tot 1989), overeenkomend met de 12de graad (zie vertaling CG p.13). Er kunnen echter ernstige vragen worden opgeworpen bij deze documenten. Zo is het bijzonder merkwaardig dat op het attest van opleiding, dezelfde pasfoto staat gekleefd als op de door u neergelegde taskara van je vader dd. 1393 (2014), terwijl er vijftientig jaar verschil op zit. De badge van je vader vermeldt, dat hij als "apotheker" heeft gewerkt in Faryab , Bilcheragh, terwijl de aanbevelingsbrief vermeldt dat hij als "doctur" heeft gewerkt in Faryab van 15/08/2007 tot 15/08/2010. Het valt op dat dit document in zeer slecht Engels is opgesteld en dat zelfs de naam van de organisatie NCA niet correct is gespeld, namelijk "Narwiven Organisation" in plaats van Norwegian Church Organization (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er is ook iets mis met de letterzetting. Hieruit volgt dat er ernstige twijfels zijn over de authenticiteit van dit attest. Je legt wel foto's neer van de man waarvan je zegt dat het je vader is, in de setting van zijn werk. Je presenteert evenwel geen foto's genomen in familieverband van jezelf met je vader.

Over het werk van je vader verklaarde je, dat hij ooit in Maymana (d.i. de hoofdstad van Faryab) heeft gewerkt als dokter, dat hij daar bedreigd werd door de Taliban en zijn job daar verlaten heeft, om terug te keren naar Jalalabad en een apotheek te openen (CG p.5 en p.12). Je gevraagd of je vader een dokter is of een apotheker, zeg je dat hij geen apotheker is maar dat hij in de apotheek werkt, dat hij medicijnen verkoopt en ook aan de armere mensen, medicijnen per injectie geeft (p.8 en p.12). Uit de verklaringen van je broer (zie beslissing broer) blijkt dat je vader in 2010 zijn ontslag heeft gegeven. Je broer had ten aanzien van het CGVS verklaard dat jullie vader daarna spoorloos was, wat de aanleiding was voor het vertrek van je broer uit Afghanistan. Jijzelf verklaarde dat je vader gewoon terugkwam naar Jalalabad en de apotheek opende (CG p.5). Het is zoals eerder ook al gezegd weinig overtuigend dat je bij je registratie als niet begeleide minderjarige (zie Minteh-fiche), het verhaal van je broer over de

verdwijning van je vader een stuk leek te hernemen en stelde dat je vader zeven jaar geleden verdwenen was (CG p. 12 en p.13). Je verklaart ten aanzien van het CG dat je zoiets niet hebt gezegd. Wat er ook van zij, je maakt onvoldoende aannemelijk dat de bedreiging vanwege de persoon genaamd H., te maken heeft met het profiel van je vader. Ten eerste zijn jouw verklaringen over de redenen van deze bedreiging heel verwarrend (CG p.8). Zo stel je dat je vader werd bedreigd, omdat hij zou zijn opgespoord door de Taliban, waarbij je verwijst naar het feit dat je vader eerder in Faryab werd bedreigd. Maar je vader zou ook bedreigd zijn omwille van de injecties die hij in zijn apotheek gaf, met name aan vrouwen, wat tegen de Sharia zou zijn. Vervolgens zou je vader verantwoordelijk zijn geacht voor de verliezen van de Taliban in Maymana. Vervolgens eiste H., dat je vader met hen zou samenwerken of zijn zoon, jou, aan hen diende te geven, zoniet moest hij 10.000 dollar betalen op straffe van te worden gedood. Hierover moet het volgende worden gezegd. Het is niet geloofwaardig dat de Taliban in Jalalabad anno 2018 enig weet zou hebben van het werk van je vader is een ver afgelegen provincie in het jaar 2007 -2010, noch dat ze hem daarvoor nu zouden bedreigen, of dat ze naar hem op zoek zouden zijn geweest (CG p.8). Je vader heeft immers al negen jaar zijn apotheek in Jalalabad, Dokani, mushko. In al die jaren is er niets gebeurd en hadden jullie een gemakkelijk leven (CG p.11). Het is bovendien weinig aannemelijk dat de Taliban zich in de stad Jalalabad zou bezig houden met een apotheker, omdat hij sporadisch injecties toedient aan vrouwen die geen geld hebben om naar de kliniek te gaan. Je verklaart dat je vader hierom werd gewaardeerd door de mensen in de jullie omgeving (CG p.12). Het is dan ook weinig aannemelijk dat er plots iemand zou gaan klikken bij de Taliban over de injecties (CG p.11). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat je van bij het begin gevraagd werd een duidelijk zicht te geven op de handelingen van je vader (CG p.5). Je verklaarde dat hij als een dokter werkte in de apotheek, dat hij medicijnen verkocht en advies gaf aan de mensen die geen 200 of 300 roepie hadden om een andere dokter te zien (CG p. 5). Er werd je gevraagd of je vader "medische dingen" deed, waarop je verwees naar de documenten van je vader, zodat we het zouden begrijpen welk werk hij deed, en je herhaalt dat hij medicijnen verkocht. Je zegt hier helemaal niets over het toedienen van injecties aan vrouwen achter het gordijn in de apotheek, wat toch opvallend is aangezien het toch de kern uitmaakt van de door jou aangehaalde bedreiging (CG p.8 en p.11). Je erop gewezen dat je niets zei over het toedienen van injecties, toen je werd gevraagd naar het werk van je vader (CG p.9), zeg je dat het je niet eerder werd gevraagd, wat wel het geval was (CG p.5). Je nogmaals gevraagd naar de precieze reden waarvoor H. je vader bedreigde, bevestig je dat het hem om de injecties te doen was, maar stel je dat "ze" op de hoogte waren van zijn activiteiten in de "achterkamer" in Faryab, dat dit tegen de islamitische waarden was (CG p.11-12). Aan de verklaringen van je broer indertijd die ook bedreigingen ten aanzien van je vader en je familie aanhaalde werd evenmin geloof gehecht.

Uit het bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakt dat je vader en zijn familie, jij in het bijzonder, heden door Taliban zou zijn bedreigd omwille van het werk van je vader, zij het in het verleden in Faryab of in de apotheek in Jalalabad. Je maakt ook onvoldoende aannemelijk dat, zo je vader al zou zijn bedreigd, in casu quod non, , de genoemde persoon H. daadwerkelijk een Taliban is. Je werd expliciet gevraagd of deze H. effectief deel uitmaakt van de Taliban of van een of andere criminele bende in Jalalabad, aangezien het weinig aannemelijk is, dat de Taliban na negen jaar je vader zou benaderen voor zijn werk in Faryab. Hierop zeg je dat je vader het zo zei, dat H. voor de Taliban werkte (CG p.14). Je verklaart tevens dat hij gekend en gevaarlijk is en achter de kidnapping en de dood van een bevriende arts zit, met name Dr. Sam. (CG p.11 en p.14). Uit het onderzoek naar dit incident blijkt dat er in 2017 als het ware een epidemie van kidnapping van artsen en apothekers aan de gang was en dat de verantwoordelijkheid lag bij ordinaire criminele bendes, waartegen de overheid acties ondernam (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er werd een verwijzing gevonden naar een dokter Sam., wiens broer werd ontvoerd; hij werd vrijgelaten na het betalen van losgeld. Artsen en apothekers in Jalalabad hebben zich verenigd in een algemene staking om te protesteren (zie informatie). Dat je hierover spontaan niets verteld is merkwaardig, aangezien het toch indirect je vader aanbelangt. Over de persoon H. werd niets terug gevonden in de geraadpleegde mediaberichten.

Aangezien het weinig aannemelijk is dat jij en je vader Afghanistan hebben verlaten uit vrees voor de Taliban, geef je geen zicht op de werkelijke motieven die aanleiding hebben gegeven tot je vertrek. Het is dan ook in het geheel niet duidelijk waar, of in welke omstandigheden je moeder gewond geraakte en wie daarvoor verantwoordelijk is. Je verklaart dat je moeder, broers en zussen naar het district Sherzad verhuisden op het moment dat jij en je vader de reis naar het buitenland aanvatten (CG p.7). Aanvankelijk zeg je dat ze naar Khogyani verhuisden, maar vervolgens spreek je over Sherzad. Dat u deze 2 districten door elkaar gooit is vreemd. Je dan gevraagd of het over het district Khogyani gaat, zeg je Khogyani in Sherzad. Aangezien het weinig plausibel is dat men zou verhuizen van de stad Jalalabad, naar een district als Sherzad, waar de veiligheidssituatie toch veel slechter is, werd je

gevraagd om welke redenen je vader besliste om je moeder, broers en zussen naar Sherzad te sturen. Je verklaart hierover dat jullie in Jalalabad geen eigen huis hadden, en dat je grootmoeder en oom vaderszijde in Sherzad verblijven in het dorp Tutu, Sanzarlai (CG p.7). Om dit aan te tonen, leg je een attestatie van de ouderlingen van Sinzai neer, op de vraag van je oom. Hierin staat dat jij zijn neefje bent, de zoon van B., dat je een jaar geleden vertrokken bent en dat de vrouw en kinderen van B. daar wonen. Vermoedelijk gaat het over het dorp Zangzai dat wel op een kaart kon worden terug gevonden, in tegenstelling tot Sanzarlai of Sinzai, of Senzealy zoals je verklaarde bij de Dienst Vreemdelingen zaken (verslag DVZ vraag 15). Het gaat hier echter over een gesolliciteerd document ten behoeve van de asielinstanties, en heeft weinig bewijswaarde, aangezien in Afghanistan eender welk document kan worden verkregen tegen betaling, via corruptie of op de zwarte markt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Immers, dat jullie niet over een eigen huis zouden beschikken in Jalalabad valt te betwijfelen, aangezien je broer verklaarde in zijn asielaanvraag, dat jullie jullie huis, samen met dat van de burens tot één groot huis hadden verbouwd (zie beslissing broer). Uit de foto's die je neerlegt van de apotheek van je vader, blijkt ook dat dit een voldoende grote winkel was en niet zomaar een medicijnenstalletje. Het is dan ook onvoldoende duidelijk waarom je vader je familie naar het meer gevaarlijke Sherzad zou sturen, aangezien de broer en zus van je moeder in Jalalabad wonen. Hiernaar gevraagd (CG p.13), stel je dat deze ook enkel een huurhuis hebben in Jalalabad en dat het geen optie was voor je familie, omdat je vader hun leven in gevaar achtte (CG p. 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat bij je registratie als MENA, dd. 11 september 2018 je verklaarde dat je moeder thuis verbleef in Nangarhar. Dat je verder geen adres zou hebben is niet aannemelijk, zelfs in rekening genomen dat je in moeilijke omstandigheden door de politie naar DVZ werd gebracht. Je woonde immers je hele leven in Rege Shamat khan in Jalalabad. Het is pas in het interview bij DVZ dd. 14 maart 2019 dat Khogyani vermeld wordt als geboorteplaats van je vader en Khogyani Senzelay opgegeven werd als verblijfplaats van je moeder, zonder verwijzing naar het district Sherzad (verslag DVZ vraag 15). Dat je niet van bij aanvang een duidelijk zicht gaf op de verblijfplaats van je moeder, en bovendien verklaarde dat je vader al zeven jaar verdwenen was, komt de geloofwaardigheid van je verklaringen terzake niet ten goede.

Je verklaart dat je moeder in het huis in Sherzad is aangevallen door Taliban, toen deze navraag kwamen doen naar jou en je vader. Bovenstaand werd al aangehaald waarom er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je beweerde vrees vanwege de Taliban. Het is dan ook niet aannemelijk dat de Taliban naar het huis van je grootmoeder en oom kwamen om navraag te doen naar jou en je vader (CG p.7-8). De Taliban zouden je moeder hebben geslagen omdat haar man en zoon voor de overheid werkten en uw moeder als spionne hadden gestuurd. Deze verklaring mist elke grond in de rest van je relaas.

Je presenteert een ziekenhuisattest op naam van je moeder A., waarin staat dat je moeder op 15/06/1397 (06 september 2018) werd aangevallen door onbekende mannen en met zware verwondingen naar het ziekenhuis van Nangarhar werd gebracht, waar ze verbleef tot 20/06/1397 (11 september 2018). Deze feiten hebben zich met andere woorden voorgedaan maanden nadat jullie Afghanistan verlieten, in de maand hamal 1397 (maart – april 2018) (CG p.6). Hoe dan ook heb je geen duidelijk zicht geboden op de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd en hebben jouw verklaringen erover geen invloed op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming. Zo is het ook bevreemdend dat je vader in Iran bij de smokkelaar zou zijn gebleven, omdat er maar “één het spel kon spelen” (CG p.6). Je gevraagd waar in Iran je vader zich bevindt, zeg je dit niet te weten, terwijl je in maart ten aanzien van de DVZ nog verklaarde dat hij in Teheran was (DVZ vragenlijst vraag 15). Aangezien je broer telefonisch contact had met je vader (CG p. 6) is het bevreemdend dat je niet duidelijk kan aangeven waar je vader zich bevindt. Je legt ook geen foto neer van jezelf met je vader, wat toch zeer opvallend is.

Uit het bovenstaande volgt eveneens dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan je verklaring dat je moeder zich in het district Sherzad zou bevinden. Wat de neergelegde foto's betreft van uw moeder en broers bij de tandoor van een huis, moet worden vastgesteld dat deze geen omgevingscontext bieden en eender waar kunnen zijn genomen. Jij hebt je hele leven in Jalalabad gewoond en liep er ook school tot de 8ste graad. In Jalalabad verblijft eveneens je oom en tante moederszijde. Gezien er dus geen geloof kan gehecht worden aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven kan niet ingezien worden waarom je niet terug zou kunnen naar Jalalabad. Uit jouw verklaringen blijkt immers niet dat er redenen zijn waarom uw vader niet meer samen met zijn gezin in Jalalabad zou kunnen wonen. Zoals je zelf zei, hadden jullie een gemakkelijk leven in Jalalabad (CG p.11).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben aangezien eerder welk document kan worden verkregen via corruptie of op de zwarte markt. Documenten hebben pas enige bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is. De taskara's zijn een loutere aanduiding van uw identiteit. De andere documenten, werden bovenstaand voldoende besproken. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat de documenten betreffende het werk van je vader eerder werden neergelegd in het dossier van je broer. Inzake de vraag om internationale bescherming werd ook je broer de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd en werd hem overeenkomstig het beleid in 2012 de subsidiaire bescherming toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers dus ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het

gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord** te zijn **voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw.** Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreeerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **lijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van

het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en in de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 12 december 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 maart 2019, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, het rapport "EASO Country Guidance. Afghansitan. Guidance note and common analysis" van juni 2019, de COI Focus "Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 26 augustus 2019 en een kaart "Jalalabad City Region" (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Per drager laat verwerende partij op 17 december 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgend stuk geworden: "Kaart Jalalabad City Region" van 27 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgende stukken: een document houdende opmerkingen van verzoeker en een verklaring van V.N. E. d.d. 11 december 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar dit artikel werd opgeheven met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van de werkzaamheden van zijn vader. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker van in het begin van zijn asielprocedure in België ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen aflegt over zijn vader; (ii) verzoeker bij zijn aanhouding door de politie een andere naam opgaf en tot op heden ontkent deel uit te maken van een tweeling, zoals zijn broer nochtans heeft verklaard; (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten die de medische opleiding en activiteiten van zijn vader moeten aantonen niet kunnen overtuigen zoals wordt toegelicht; (iv) de verklaringen van verzoeker als zou zijn vader, na zijn werk als dokter in Maymana, zijn teruggekeerd naar Jalalabad en er een apotheek zou hebben geopend niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn broer die aangaf dat zijn vader in 2010 spoorloos verdwenen was, en welk verhaal verzoeker ten dele leek te hernemen in het kader van zijn fiche Minteh; (v) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat de bedreigingen vanwege H. te maken hebben met het profiel van zijn vader nu (1) verzoekers verklaringen over de redenen van deze bedreiging heel verwarrend zijn, (2) het niet geloofwaardig is dat de taliban in Jalalabad in 2019 enig weet zouden hebben van het werk van verzoekers vader in een ver afgelegen provincie in 2007-2010, noch dat ze hem hiervoor zouden bedreigen of dat ze naar hem op zoek zouden zijn geweest, te meer daar verzoekers vader al negen jaar een apotheek had in Jalalabad en in al die jaren een gemakkelijk leven had, (3) het bovendien niet aannemelijk is dat de taliban zich in Jalalabad zouden bezig houden met een apotheek omdat deze sporadisch injecties toedient aan vrouwen die geen geld hebben om naar de kliniek te gaan en het evenmin aannemelijk is dat iemand zou zijn gaan klikken bij de taliban over de

injecties, (4) verzoeker bij de vraag wat zijn vader precies deed van medische dingen niets zei over het toedienen van injecties aan vrouwen achter het gordijn in de apotheek, hetgeen nochtans de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas en (5) aan de verklaringen van verzoekers broer die eveneens bedreigingen ten aanzien van zijn vader en familie aanhaalde evenmin geloof werd gehecht; (vi) zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de bewering als zou verzoekers vader bedreigd worden *quod non* verzoeker niet aannemelijk maakt dat H. daadwerkelijk een lid van de taliban is; (vii) verzoeker geen zicht biedt op de werkelijke motieven die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en het in het geheel niet duidelijk is waar, of in welke omstandigheden zijn moeder gewond raakte en wie hiervoor verantwoordelijk is; (viii) verzoekers verklaringen als zouden zijn moeder, broers en zussen naar het district Sherzad verhuisd zijn niet geloofwaardig zijn en zijn verklaringen bovendien inconsistent zijn; (ix) het niet aannemelijk is dat de taliban naar het huis van zijn grootmoeder en oom kwamen om navraag te doen naar verzoeker en zijn vader gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde vrees vanwege de taliban; (x) verzoekers vage verklaringen aangaande de huidige verblijfplaats van zijn vader niet kunnen overtuigen en (xi) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas als zouden de taliban hem bedreigen omwille van de activiteiten van zijn vader in diens apotheek, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waaronder het gegeven dat zijn familie verhuisd zou zijn naar Sherzad, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Met een ter terechtzitting door hem bijgebrachte aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 14) tracht verzoeker aan de hand van een, met behulp van V.U. E. opgestelde, verklaring nog een

aantal van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, te weerleggen en een aantal bijkomende verklaringen af te leggen. Er dient in dit verband echter te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk."

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Gezien blijkens het tweede lid van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet door verzoeker geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet, gezien de aanvullende nota zich dient te beperken tot de hiermede ter kennis gebrachte nieuwe elementen en gezien verzoeker middels het onderhavige verzoekschrift dienaangaande het nodige betoog heeft kunnen voeren, wordt met de argumentatie die hij in zijn aanvullende nota opneemt en met zijn bijkomende verklaringen geen rekening gehouden en worden deze ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn familie verhuisd is naar Sherzad en de veiligheidssituatie aldaar niet onderzocht werd door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat verzoekers verklaringen aangaande deze verhuizing geenszins kunnen overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn moeder nu hij in het kader van zijn fiche Minteh (administratief dossier, stuk 8) nog aangeeft dat zij gewoon thuis verblijft in Nangarhar, daar

waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst aangeeft dat zij in Khoghyani zou verblijven (administratief dossier, stuk 26, vraag 15A). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dan weer dat zijn moeder in Sherzad verblijft (administratief dossier, stuk 7, p. 7). Gevraagd of zij niet in het district Khogyani verblijft, antwoordt verzoeker dat Khogyani gelokaliseerd is in het district Sherzad. Dat verzoeker dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn moeder (en zijn broers en zussen) doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan de reden van hun verhuis vanuit de stad Jalalabad. Verzoeker schuift in dit kader naar voor dat zij in Jalalabad geen eigen huis zouden hebben en dat zijn oom en grootmoeder langs vaderszijde in Sherzad verblijven (administratief dossier, stuk 7, p. 7), hetgeen echter niet overeenstemt met de verklaringen van zijn broer die in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nochtans aangaf dat zijn familie samen met de burens hun huis tot één groot huis hadden verbouwd. Ook de attestatie van de dorpsoudsten van Sinzai kan, gelet op gesolliciteerd karakter ervan, niet overtuigen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de reden van de verhuizing is het allerminst aannemelijk dat verzoekers familie vanuit Jalalabad naar het meer onveilige Sherzad zou zijn verhuisd op aanraden van zijn vader. Dit alles maakt dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn familie verhuisd zijn uit Jalalabad en dat, gelet op zijn verklaringen aangaande zijn herkomst, rekening moet worden gehouden met de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota van 12 december 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) bijgevolg terecht te lezen als volgt:

“(…)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid

geviseerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviseerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet." Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen voormelde analyse zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.6. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet als vluchteling erkend.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER